

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article12311>

SMATSA i la necessitat de netejar la ciutat

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dilluns 6 de febrer de 2017

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

El passat dimecres 18 de gener, l'Ajuntament de Sabadell va anunciar la intervenció de l'empresa encarregada de la neteja viària de la nostra ciutat. Aquesta intervenció ve motivada per tot un seguit d'irregularitats i incompliments per part de l'empresa en el plec de condicions, en l'oferta, en el procés de licitació, en la signatura del contracte i en la prestació i fiscalització del servei. La notícia no ha deixat indiferent a ningú. I menys encara, als qui representem d'alguna o altra forma un sector combatiu de la classe treballadora en aquesta ciutat.

A la CGT aquesta notícia va ser rebuda amb alegria, esperança i inquietud. Alegria perquè durant molt de temps hem estat pràcticament l'únic ens de la ciutat que ha denunciat i s'ha enfrontat a les pràctiques mafioses de SMATSA i perquè en definitiva, la ciutadania de Sabadell es mereix saber què ha passat. Esperança perquè, no cal que ho amaguem, la denúncia del contracte de SMATSA amb l'ajuntament pot significar la fi prematura del mateix i la fi també de tot un seguit de pràctiques antiobreres que l'empresa ha dut a terme durant anys, i l'apertura, perquè no, d'horitzons de justícia social. I inquietud perquè, més enllà del fet en si, també se'ns obre un futur incert, on l'única certesa sabuda és que només la lluita de les treballadores assegurarà les conquestes socials aconseguides i d'altres que de segur vindran. Cosa a la que, d'altra banda, hi estem acostumats.

Sobta però la reacció que han tingut les altres centrals sindicals presents al comitè d'empresa de SMATSA. Que l'ajuntament expressi la voluntat d'intervenir una empresa que ha estat robant durant anys, no només a la plantilla, si no a tota la classe treballadora de Sabadell, i que això preocupi als sindicats majoritaris és, digue-m'ho així, simptomàtic. Entenc la inquietud d'alguns treballadors, els quals volen certes de que els seus llocs de treball i les seves condicions laborals no es tocan. Ho entenc perquè és una inquietud completament legítima, la qual hi és present també entre els nostres afiliats. El que a mi em sembla preocupant realment és que organitzacions que es pretenen "defensores" dels drets dels treballadors, siguin més crítiques amb l'expressió d'una voluntat de solventar un greuge que no pas amb el fet que els amos d'una empresa, amb el beneplàcit de polítics i tècnics, hagin estat estafant a la població. Que utilitzin a treballadors i les seves aspiracions, que juguin amb el lloc de treball de la gent simplement per justificar les seves pors, i per intentar salvar el seu cul, és potser fins i tot més preocupant. Però, ben pensat, aquesta actitud per part de CCOO, UGT i USOC tampoc sorprèn gaire. Possiblement, els casos de corrupció en que s'han vist implicades alguns d'aquests sindicats (Andalusia, Astúries, sembla que també Sabadell, etc.) faci més fàcil d'entendre la seva reacció, molt més propera a un entramat mafiós de favors-beneficis que amb el compromís de la defensa dels qui menys tenen. De fet, és molt possible que amb la intervenció per part de la institució d'aquesta empresa, alguns càrrecs de, diguem UGT, deixin de tenir el seu (sobre)sou, pel que també s'entén més i millor un tipus de resposta més vinculada a la supervivència pròpia que no pas al benefici del comú de treballadors i treballadores. I tampoc no sorprèn que dins de l'empresa hi hagi una aliança tàcita entre la direcció i la resta de sindicats que no són CGT, com ha quedat evidenciat ja per exemple el passat dijous, quan mentre els sindicats UGT, CCOO i USOC protestaven contra la proposta d'intervenir l'empresa a l'ajuntament, els directius de l'empresa s'ho miraven des del bar del costat. Aquesta aliança, no cal dir-ho, té l'objectiu de frenar qualsevol aspiració de millora per part de la plantilla. Una plantilla, no ho oblidem, que ha guanyat amb la seva suor i la seva lluita totes les millores laborals i de servei actuals a l'empresa.

Aquesta campanya propagandística en realitat no busca altra cosa que dicotomitjar entre un servei públic de qualitat i unes condicions laborals dignes dels qui el fan possible. Una falsa dicotomia i una fal·làcia que, no obstant, té molta audiència. Però no per això deixa de ser una fal·làcia, que respon a una determinada voluntat política. Voler posar el centre del debat en la tessitura d'haver d'escollir entre millores laborals -o en el pitjors dels casos mantenir les que ja es tenen-, i un servei públic de qualitat no és una decisió accidental, inevitable o fatalista. Aquesta és una decisió política, i una decisió amb una voluntat clara, que no és altra que la de voler dinamitar qualsevol índex de canvi en les relacions laborals i de poder al si de l'empresa. I no cal dir d'on sorgeix aquest missatge. El més trist d'això és que, mentre els comandaments i líders d'aquests sindicats li fan el joc a la directiva mitjançant el discurs de la por de "perdrem la feina", s'anul·la qualsevol rastre d'autoreconeixement. Dit d'una altra forma, aquí ningú no perdrà la feina mentre hi hagi una plantilla combativa, que planti cara, a l'empresa, a l'ajuntament, o a qui intenti soscar els drets laborals aconseguits. I aquesta plantilla ha demostrat en sobrades ocasions la seva capacitat de lluita, de combat,

de valentia, que ara es vol anul·lar o, en cas de no poder, dirigir-la cap un enemic imaginari.

D'altra banda, per a nosaltres, ja ho hem dit altres cops, el debat sobre la municipalització dels serveis públics no és un debat aliè. La CGT hem defensat sempre, sense màscares ni esculls, que els serveis públics siguin això, públics. De fet, si ens ho parem a pensar, és molt possible que ens quedem curts, doncs tampoc no enganyem a ningú si diem que el que pretenem és la col·lectivització d'aquests serveis i el control obrer dels mitjans de producció, siguin fàbriques, restaurants, hospitals o serveis de neteja. Tampoc és cap secret per ningú la poca confiança que tenim en les institucions estatals, siguin aquestes governs, generalitats o ajuntaments. Tot i així, considerem un avenç, per limitat que sigui, que aquests serveis passin de mans privades a mans públiques. Però que ningú no ens malinterpreti, si aquestes mans públiques es limiten a reproduir la gestió empresarial, a degradar les condicions laborals, a jugar a fer el capitalista darrera una façana de progressia, a gestionar la misèria, que ningú no dubti que a nosaltres, ens tindran a l'altra banda de la barricada, amb els nostres, amb les treballadores.

Per això, entenc que una gestió municipal, pública, o com es vulgui dir, ha d'encaminar-se irreversiblement cap al progressiu control obrer, en un procés on els i les treballadores siguin agents actius i protagonistes de les decisions del què es fa, el com es fa, i el perquè es fa, sense intermediaris ni cacics, sense favors ni favoritismes. Perquè aquesta, no és només l'única forma de garantir un servei de qualitat a la ciutat, és també una forma de dignificar la vida de les treballadores que el fan possible i, al cal cap i a la fi, una forma d'avançar cap a la societat que volem.

De forma que, nosaltres, seguirem fent el que hem fet sempre. Nosaltres, estarem al costat dels i les treballadores, defensant cada mil·límetre de trinxera que hem cavat amb els avenços socials i laborals que hem aconseguit, defensant cada lloc de treball com un búnquer inexpugnable, defensant l'assemblea i no les cúpules sindicals com a subjecte de canvi, i practicant l'acció directa i l'autogestió com a eina de lluita i finalitat en si mateixa. Perquè hem de netejar la ciutat de mafiosos i cacics, i només el poble pot alliberar-se dels seus botxins, siguin aquests directius, polítics o paràsits sindicals.

Manuel Quesada

Secretari General de la CGT de Sabadell